

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

יעקב פרסקי
בפני כב' השופטת עפרה גיא

תובעת

א.פ.

באמצעות באי כוחה- עו"ד דויד אלון דדון ושות'

נגד

נתבע

ס.פ.

באמצעות בא כוחו- עו"ד דוד קירשנבויים

פסק דין

בפניי ארבע תביעות הדדיות שהוגשו על ידי הצדדים, בני זוג שהיו תחילה ידועים בציבור ונשאו בשנת 2006.

1. התביעה בתיק 28200-02-14, הינה תביעה לפינוי האיש מדירה, על פי הסכם ממון, שהוגשה על ידי האישה.

התביעה בתיק 28247-02-14, הינה תביעה הצהרתית לפירוק שיתוף וסעדים נילווים שהוגשה על ידי האישה.

התביעה בתיק 21069-05-14, הינה תביעה כספית על סך של 303,879 ₪, שהוגשה על ידי האישה.

התביעה בתיק 9417-03-15, הינה תביעה לביטול הסכם ממון שהוגשה על ידי האיש אשר תוקנה לאחר שהוגשה תחילה תביעה הצהרתית לקבוע כי הוא בעל מחצית הזכויות בדירה וברכב וכי הסכם הממון שנחתם בין הצדדים, בטל.

2. העובדות שאינן במחלוקת

התובעת (להלן: "האשה" ו/או "התובעת") עלתה לארץ עם בני משפחתה ארצה בשנת 1992 לרבות בעלה דאז ובנם המשותף. לאחר עלייתה ארצה הכירה את הנתבע (להלן: "הנתבע")

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

- 1 ו/או "האיש"). תחילה עבדה אצלו, במקביל ותוך כדי היכרותם, נפרדה מעלה והצדדים
2 החלו את חייהם המשותפים.
3
4 3. הצדדים חלוקים אודות המועד ממנו היו ידועים בציבור, אולם, אין במחלוקת בעובדות
5 הבאות.
6
7 4. ביום 15/10/2001 ערכו הצדדים הסכם שותרתו "הסכם יחסי ממון בין בני זוג". במסגרת
8 ההסכם נרשם כי לאיש לא יהיו כל זכויות בדירה הידועה כגוש...חלקה המצויה ברח' ...
9 בעיר... (להלן: "הדירה"), שכן נרכשה עובר לנישואיה לאיש.
10
11 5. ביום 30/3/03 ניתן צו כינוס לנכסי האיש בבית משפט מחוזי בבאר שבע.
12
13 6. ביום 21/10/03 הוכרז האיש כפושט רגל.
14
15 7. ביום 28/12/2006 הצדדים נשאו ואין לצדדים ילדים משותפים.
16
17 8. ביום 2/3/2014 הוצא צו הרחקה כנגד האיש לאחר שהוגשה בקשה על ידי האישה במסגרת
18 ה"ט 41829-02-14 לעניין זה.
19
20 9. אין מחלוקת כי הצו הוצא בסמוך למועד בו מסרה האישה לאיש מסמכי גירושין.
21
22 10. הצדדים הסכימו כי מועד הקרע ביניהם הוא יום 17/2/2014 (ראו פרוטוקול מיום
23 09/03/2014).
24
25 11. לאחר מכן הוגשו תביעות הצדדים כמפורט לעיל.
26
27 12. טענות האישה
28
29 לטענת האישה, עלתה לארץ בשנת 1993 ארצה, עם בעלה דאז, בנה ובני משפחה נוספים.
30 מיד עם הגיעה ארצה החלה לעבוד כמאמנת שחייה, כאשר בין לבין הכירה את הנתבע
31 שהחל לחזר אחריה. לטענתה, החלה לעבוד אצל הנתבע בחב' הסעות שבבעלותו בניקיון .
32 עוד הוסיפה כי ביום 20/10/1997 רכשה את הדירה ובטרם נשאה לאיש, בשנת 2006.
33

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

13. הדירה נרכשה מכספי משכנתא בטרם נישואיה, מכספי משכנתא אותם קבלה יחד עם אביה בהיותם עולים חדשים.
14. החזרי המשכנתא בסך של 2,800 ₪ שולמו על ידי בלבד ולאיש אין כל קשר לתשלומים הללו.
15. ביום 15/10/2001 חתמו הצדדים על הסכם ממון, כאשר הסכם הממון נחתם מאחר שהיא ובני משפחתה חששו שהנתבע, המבוגר ממנה ב- 13 שנה, מנוסה בעסקים, בהליכי פשיטת רגל ואשר התנסה בעבר בהברחות כספים ופשיטת רגל, יבקש בעתיד, להיבנות על רכושה.
16. הנתבע, לא יכול היה לנהל חשבון בנק על שמו, בשל מוגבלויותיו בגין חובותיו והליכי פשיטת הרגל שנקטו על ידו ולכן, ניהל את כלל עסקיו העבריינים דרך חשבון הבנק שלה בבנק הפועלים.
17. פעולות אלו בחשבון הבנק שלה כללו עסק לא מדווח לניכיון שיקים ו/או הברחת כספים באמצעות חשבון הבנק שלה ללא ידיעתה.
18. מעולם לא ראתה אגורה שחוקה מפעילויותיו בחשבון הבנק שלה, שכן כספים אלו נמשכו מייד לאחר הפקדתם.
19. האישה הפקידה בחשבון הבנק הפרטי שלה את כלל הכנסותיה ואילו האיש הפקיד באותו חשבון המחאות בשווי מאות אלפי שקלים למימון פעולותיו.
20. האיש זייף חתימותיה על גבי שיקים והעביר כספים לבנו.
21. האיש גנב מחשבונותיה כספי פיצוי שקבלה מחברת "הפניקס חברה לביטוח בע"מ.
22. הוצאות הצדדים עמדו על 10,000 ₪ במהלך החיים המשותפים והיא זו שממנה אותם לבדה.

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

23. הסכם הממון שנערך בין הצדדים טרם נישואיהם קבע במפורש כי לא יאוזנו בין הצדדים

דירתה, תכולת הדירה ורכבה, שכן זו כאמור נרכשה על ידה בלבד ובטרם הנישואים.

24. האיש ניצל במרמה קודי גישה לחשבונה באמצעות האינטרנט, עשה שימוש בהמחאות

בחשבונה ובכרטיסי האשראי.

25. האיש מעולם לא השתתף בהוצאות המשותפות של הצדדים, שכן אלו מומנו על ידה בלבד.

26. בשים לב לאמור לעיל, עתרה כאמור האישה בשלוש תביעות-

26.1 תמ"ש 28200-02-14 - שם עתרה לפנות את האיש מהדירה.

26.2 תמ"ש 28247-02-14 - שם עתרה ליתן צווים למניעת דיספוזיציה ברכוש המשותף

הרשום על שם האיש ולהורות על פירוק השיתוף ברכוש המשותף, לאחר תשלום

כלל החובות.

לעניין זה יוער כבר עתה, כי במסגרת סעיף 7 ה לסיכומיה, ויתרה האישה על

תביעתה זו בטענה שהתברר לה כי מדובר בכספים שגנב האיש מחברת ... בע"מ

ומשכך, איני נדרשת לטענות האישה בתביעה זו והינני מורה כבר עתה על

מחיקתה.

26.3 תמ"ש 21069-05-14 – שם עתרה להשבת סך של 303,879 ₪. לטענתה, המדובר

בכספי פיצויים שקבלה מחברת הפניקס חברה לביטוח בע"מ עת קבלה ביום

21/10/10 סך של 75,423 ₪ וסך נוסף של 228,456 ₪ ביום 15/03/2010 ואשר נגנבו

מחשבונה על ידי האיש.

טענות האיש 27.

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

- 1 האיש הגיש תחילה תביעה למתן סעד הצהרתי לפיה הדירה היא דירה משותפת וכך גם
2 המכוננית מסוג פיאט "פונטו" הרשומות על שם האישה, שכן הסכם הממון שנערך בין
3 הצדדים הינו הסכם למראית עין.
4
- 5 28. לאחר שעתרה האישה למחוק תביעתו, תיקן כתב תביעתו והגיש תביעה לביטול הסכם יחסי
6 הממון שנערך בין הצדדים.
7
- 8 29. האישה עלתה לישראל מ... ביום 12/08/1993 עם הוריה, בעלה ובנה שהיה אז בן שלוש
9 כשהיא חסרת אמצעים וכל בני המשפחה הצטופפו בדירה בשטח של 40 מטרים.
10
- 11 30. האיש הכיר את האישה כשהיה פרוד מאשתו, עת החלה האישה לעבוד בחברה בבעלותו
12 בניקיון.
13
- 14 31. בשנת 1994 עברה האישה להתגורר עמו יחד עם בנה בן השלוש בדירה שכורה בעיר ...
15 ולאחר 12 שנים של חיים משותפים, נשאו הצדדים ביום 28/12/2006.
16
- 17 32. בשנת 1994 עבר התקף לב קשה והוא אינו עובד ומקבל קצבת אובדן כושר עבודה לצמיתות
18 מחברת כלל בסך של 7,000 ₪ לחודש.
19
- 20 33. בעקבות מצבו הרפואי נקלע לקשיים כלכליים שבעקבותיהם הוכרז כפושט רגל ביום
21 30/03/2003 וביום 09/01/2006 קיבל הפטר בתיק פשיטת הרגל ובאותה העת, האישה נצלה
22 מצבו הרפואי והכלכלי ונכסה לעצמה את רכושם המשותף של הצדדים.
23
- 24 34. תחילה, גרמה לו לרכוש דירת מגורים ולרשום אותה על שמה בלבד וזאת במטרה
25 "להרחיק" את נושיו מדירת המגורים.
26
- 27 35. בפועל ועל אף שהדירה נרשמה על שם האישה, הוא שילם 10% ממחיר הדירה והיתרה בסך
28 של 90% שולמה מכספי משכנתא בנקאית, כאשר בנו, שימש כערב למשכנתא בבנק.
29
- 30 36. הצדדים התגוררו בדירה במשותף 16 שנים.

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

37. האישה שכנעה את האיש שהוא אדם חולני ומבוגר ממנה ב- 13 שנים לחתום על "הסכם יחסי ממון בין בני זוג" ביום 15/10/2001, 4 שנים לאחר רכישת הדירה.

38. המדובר כאמור בהסכם שנחתם למראית עין תוך כדי הטעייתו על ידי הנתבעת כי מדובר בהסכם שנועד להרחיק את נושיו מן הדירה ובפועל המדובר בדירה בבעלות משותפת של שני הצדדים והנתבעת פועלת על מנת להגן על הרכוש המשותף.

39. קצבתו החודשית בסך של 7,000 ₪ הופקדה לחשבונה של האישה, ממנו שולמו תשלומי הלוואת המשכנתא בסך של כ- 2,800 ₪.

40. האיש הוא שמימן לאישה קורס של "מציל" בבריכות שחייה, מקצוע ממנו התפרנסה שנים רבות.

41. ביום 17/2/2014 בעת ששהה בחברת ההסעות ... בע"מ שבבעלות בנו, קיבל הודעה משליח לבוא וליטול מעטפה.

42. כאשר פתח את המעטפה, גילה לתדהמתו כי האישה הגישה נגדו תביעת גירושין ביום 13/02/2014 בבית הדין הרבני.

43. למחרת הגישה נגדו האישה תלונה במשטרת ישראל כי תקף אותה פיזית וגרם לה חבלה ומדובר בתלונת כזב.

44. בנסיבות אלו, עתר האיש לדחות את תביעות האישה ולקבוע כי הסכם יחסי הממון שנערך ביום 15/10/2001 הוא הסכם למראית עין וככזה דינו בטלות.

דיון

45. בעניין הנדון אדרש תחילה לבחינת המועד ממנו החלו הצדדים את חייהם המשותפים וכידועים בציבור.

הצדדים אינם חלוקים כי נהלו משק בית משותף, אלא שהאישה בקשה לטעון כי נוכח הסכם הממון שנחתם, הרכוש שנצבר שייך לה בלבד.

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

1
2 יוער, כי בכתבי טענותיה לא פרטה האישה מהו המועד ממנו החלו לנהל משק בית משותף
3 והתגוררו יחדיו ואף בקשה כאמור לעיל לטעון, כי היא זו ששלמה את הסכום הראשוני
4 לרכישת הבית והמועד הראשוני אליו נדרשה במסגרת מערכת היחסים בין הצדדים, היה
5 מועד חתימת הסכם הממון בשנת 2001 (ראו למשל, סעיף 5 לכתב תביעתה בתיק -28200-02
6 14).

7
8 האיש טען בכתבי טענותיו כי כבר בשנת 1994 עברה האישה להתגורר עמו. האישה לא 46
9 הכחישה זאת, אלא טענה כי אין לעניין זה כל קשר לתביעה לביטול הסכם יחסי הממון.
10 (סעיף 14 לכתב הגנתה בתביעה 9417-03-14) ואף הוסיפה כי הצדדים שכרו דירה יחדיו
11 בתחילת דרכם המשותפת.

12
13 47. במסגרת ה"ט 41829-02-14 העידה האישה :
14

15 "אנחנו 21 שנה ביחד, התחלנו, הכל טוב ויפה, הוא קיבל דום לב, היה זקוק לטיפול שלי,
16 אני מחונכת כך שאני לא יכולה לעזוב בן אדם ככה..." (עמוד 9 לפרוטוקול מיום
17 27/02/2014, שורות 2-3).
18

19 48. הנה כי כן, על אף שהאישה בקשה במהלך ההליכים לגמד את מערכת היחסים המשותפת
20 של הצדדים טרם נישואיהם, הרי שבפועל הצדדים החלו לחיות את חייהם המשותפים
21 בדירה אותה שכרו יחד כבר בשנת 1994 ומאז ועד מועד הפרידה בשנת 2014, חיו יחד כאשר
22 בשנת 2006 נשאו ומועד הפרידה ביניהם היה מועד מסירת המסמכים.
23

24 49. בנסיבות אלו, על בית משפט לבחון המשטר הרכושי החל על הצדדים בשלוש תקופות בחיי
25 הצדדים- משנת 1994 אז חיו יחדיו כזוג ועל בית משפט לבחון באם היו ידועים בציבור,
26 התקופה השנייה הינה מועד עריכת הסכם יחסי הממון בשנת 2001 ועד תקופת הנישואים
27 והתקופה השלישית, היא תקופת נישואיהם.
28

29 50. הסוגיות במחלוקת
30

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

50.1 נפקות הסכם הממון. האם עסקינן בהסכם למראית עין כטענת האיש או שמדובר

בהסכם לכל דבר אשר נועד להגן על רכושה של האישה כטענתה.

50.2 האם הכספים שהתקבלו מחברות הביטוח לטובת האישה הינם כספים משותפים

והאם נגנבו על ידי האיש כטענת האישה.

51. התקופה משנת 1994 ועד מועד עריכת הסכם הממון ביום 15/10/01

אומנם הצדדים כלל לא טענו באשר להיותם של הצדדים ידועים בציבור אם לא, אלא שלהבנתי, המדובר בסוגייה מהותית אשר יש בה בכדי להשליך על גורלו של ההסכם ומשכך ובטרם אדון בנפקות ההסכם, אדרש לבחינת הקשר בין הצדדים.

52. הלכה פסוקה היא, כי שני תנאים מצטברים צריכים להיות מוכחים כדי שבני זוג ייחשבו

"ידועים בציבור" ואלו הם: ניהול חיי משפחה כבעל ואישה וניהול משק בית משותף.

לעניין זה ראו ע"א 621/69 קרול נסיס נ' קורינה יוסטר, פ"ד כד(1) 617, 619 (1970):

"יש כאן שני יסודות: חיי אישות כבעל ואשה וניהול משק בית משותף. היסוד הראשון מורכב מחיים אינטימיים כמו בין בעל ואשתו המשותתים על אותו יחס של חיבה ואהבה, מסירות ונאמנות, המראה שהם קשרו את גורלם זה בזה... היסוד השני הוא ניהול משק בית משותף. לא סתם משק בית משותף מתוך הצורך האישי, נוחות, כדאיות כספית או סידור ענייני, אלא כפועל יוצא טבעי מחיי המשפחה המשותפים, כנהוג וכמקובל בין בעל ואשה הדבקים אחד בשני בקשר של גורל חיים..."

53. עוד הוסיפה הפסיקה וקבעה כי די בכך ששאלת קיומם של התנאים הנ"ל תבחן על פי

קריטריונים סובייקטיביים. דהיינו, כיצד ראו בני הזוג, האיש והאישה, את מערכת היחסים שביניהם.

משכך נקבע כי כל מקרה ראוי לו שייבחן על-פי נסיבותיו, מתוך ראייה כוללת של העובדות

ומתוך סקירת היחסים על-פי מרכיבים שונים ומאפיינים המתקיימים בין בני הזוג. ראה

ע"א 79/83 היועה"מ לממשלה נ' סוזן שוקרון, פ"ד לט (2) 690 693 וכן- ע"א 107/81 אלון נ'

מנדלסון, פ"ד מג(1), 431.

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

- 1
2 מכאן נובע, כי יש לשאול, כיצד ראו הצדדים שבפנינו את מערכת היחסים שביניהם.
3
4 54. באשר לשאלת נטל ההוכחה לקיומם של יחסי "ידועים בציבור", נקבע בפסיקה כי בשלב
5 הראשוני, נטל ההוכחה רובץ לפתחו של הטוען למעמד של "ידוע בציבור", על פי הכלל
6 "המוציא מחברו עליו הראיה", ובמקרה שלנו על התובע. ראו: [ע"א 714/88 נירה שנצר נ'](#)
7 [יובל ריבלין, פ"ד מה \(2\), 89 \(1991\)](#).
8
9 55. יחד עם זאת, משהוגדרה מערכת היחסים בין בני הזוג כ"ידועים בציבור", הנטל הרובץ על
10 ידוע בציבור הטוען לזכות לשיתוף בנכסי בן זוגו הוא כבד יותר מן הנטל הרובץ בנסיבות
11 דומות על בן זוג נשוי. משכך, על בן הזוג הטוען לשיתוף מוטל נטל ראיתי **מוגבר** ועליו
12 להוכיח
13 כוונת שיתוף **מיוחדת**. ראה [ע"א 4385/91 סלם נ' כרמי, פ"ד נא \(1\) 337, 348](#).
14
15 מכל אלה נובע איפוא, כי **השוני בין בני-הזוג הנשואים לבין בני-זוג "הידועים בציבור"**
16 **הינו בנטל ההוכחה**. שכן נפסק, כי העובדה שהחיים המשותפים אינם מעוגנים באקט
17 פורמאלי של נישואין, עשויה להצביע, בנסיבות מתאימות, על ארעיות הקשר שבין בני הזוג
18 ועל העדר גמירת דעת באשר לשיתוף בזכויות. אלא, שאין לקבוע בעניין זה כל מסמרות,
19 והכול תלוי בנסיבות העניין.
20
21 56. בעניין הנדון, אין מחלוקת כי הצדדים נהלו מערכת יחסים זוגית כבר משנת 1994 והאשה
22 עברה לגור עם האיש יחד עם בנה לאחר שעזבה את בעלה וגרה עימו יחדיו עד למועד בו
23 הוצא כנגדו צו הרחקה ביום 2/3/2014.
24
25 לא זו אף זו, ממסמכים שצרפה האישה עולה כי השכירה לאיש בשנת 2002 חדר בדירה
26 תמורת \$ 110 בתקופה שבין 20/6/2002-20/6/2003 (ראו נספח 9). עוד צורף נספח 11 ממנו
27 ניתן ללמוד כי הסכם נוסף נערך לתקופה שבין 15/1/05-15/1/2006.
28
29 57. בהתייחס לניהול משק בית משותף, טענה האישה כי האיש ניהל את עסקיו מחשבונה.
30 לטענתה, ניצל את יפוי הכוח שנתנה לו בחשבון הבנק שלה לצורך גזילת כספים ממנה, אלא
31 שטענות אלו מתייחסות להסכם.

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
58. עוד טענה האישה כי האיש לא יכול היה לנהל חשבון בנק על שמו, בשל מוגבלויותיו, חובותיו, הליכי פשיטת הרגל שלו ולכן ניהל את כלל עסקיו העבריינים מחשבונה. בנסיבות אלו, הוריתי על מינוי רואה חשבון ולממצאי חוות דעתו, אדרש בהמשך
59. במצב דברים זה וכאשר, הצדדים חיו יחד עשרים שנה, התובעת גם העידה כי טיפלה בנתבע לאחר שחלה (ראו עדותה בה"ט) ואין מחלוקת כי הנתבע פעל בחשבון הרשום על שם האישה, הכניס והוציא ממנו כספים והתנהל בו כבעל החשבון בעצמו, ברי כי ראו את חייהם יחדיו כחיים משותפים .
60. יוער כי טענות האיש לפיהן הפקיד את הקצבה אותה קיבל מחברת כלל בסך של 7,000 ₪ לחשבון הרשום על שם האישה, לא נסתרו כלל, מה גם שעיון בחשבון שנפתח מלמד כי אכן הופקדה הקצבה.
81. כאמור לעיל, מונה מומחה, ד"ר זיו רייך, אשר קבע כי בתקופה הרלוונטית הופקדו על ידי האיש קצבאות בסך של 216,631 ₪ ואילו על ידי האישה 290,105 ₪.
82. משכך, אין לי אלא להסיק כי הצדדים נהגו כך גם קודם פתיחתו של החשבון הרלוונטי והתנהגו כידועים בציבור לכל דבר ועניין. האישה כאמור לא נדרשה לסוגיה זו כלל ועיקר. כך גם לא היה בפיה כל הסבר כיצד הושכר לאיש חדר בדירתה (ההסכם הוצג בבית משפט של פש"ר), למעט טענה סתמית שעלתה במהלך ההליך, כי ההסכם זויף.
- לפיכך, אני קובעת כי הצדדים היו ידועים בציבור מעת תחילת חייהם המשותפים משנת 1994, שכן אין מחלוקת כי חיו יחד באותה העת וניהלו משק בית משותף.
83. במצב דברים זה, יש לבחון מה נפקותו של הסכם הממון עליו חתמו הצדדים בשנת 2001 והאם מדובר בהסכם למראית עין כטענת האיש או שמא כטענת האישה, המדובר בהסכם שנועד להגן על רכושה?

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

- 1 כאמור לעיל, קבעתי כי הצדדים היו ידועים בציבור משנת 1994, עת עברו להתגורר יחדיו
2 ונהלו חיים משותפים. הדירה נשוא המחלוקת נרכשה בשלהי 1997, הצדדים התחתנו בשנת
3 2006. אם כן, מדוע החליטו בני הזוג בעודם ידועים בציבור, לערוך הסכם ממון דווקא בשנת
4 2001?
5
6 84. בעניין זה, אין מחלוקת כי הדירה נרכשה על פי הסכם מכר שנערך ביום 20/10/1997, כאשר
7 בהסכם המכר, רשומים המוכרים כמוכרים ואילו האישה בלבד רשומה כקונה.
8
9 על פי ההסכם שווי הדירה בעת רכישתה עמד על סך של \$145,000 ובשקלים על סך של
10 510,400 ₪ (ראו הסכמת הצדדים לפרוטוקול, עמוד 47, שורה 16). לטענת התובעת, נטלה
11 הלוואת משכנתא בסך של 456,000 ₪ יחד עם אביה והיתרה בסך של 54,400 ₪ שולמה
12 מכספי חסכוניות שהיו לה ולמשפחתה, כך ציינה בסיכומיה (סעיף 4). עוד יוער כי הזכויות
13 בטאבו על הדירה רשומות על שם התובעת (ראו נספח 3 לתצהירי תובעת).
14
15 מנגד, טען הנתבע כי הוא זה שנתן לתובעת את 10% מקדמה לתשלום עבור הדירה והיתרה
16 שולמה ממשכנתא ששולמה מחשבון הבנק המשותף.
17
18 85. יצוין כבר עתה כי גרסתה של התובעת, לפיה, הסכום הראשוני עבור רכישת הדירה שולם
19 בכספי חסכוניותיה וחסכוניות משפחתה נסתרה בעדותה, עת ציינה:
20 "ש. אני אומר לך שנספח ו' זה המשכנתא שקיבלת מבנק טפחות- האם זה נכון?
21 ת. נכון
22 ש. זה 90% משווי הדירה- איפה 10% נוספים?
23 ת. יש עוד הלוואות.
24 ש. איפה הניירות של עוד הלוואות?
25 ת. כי לא בקשו ממני.
26 ש. אני אומר לך שאת אותם 10% שאת קוראת "הלוואות" ההלוואה זה מר ס.פ. שהוא
27 שילם מקדמה של 10% הראשוניים של הדירה ולכן לא צרפת מסמך נוסף?
28 ת. לא בקשו ממני לא אתה ולא אף אחד"
29 (עמודים 46-47 לפרוטוקול, שורות 5-28)

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

86. בנסיבות אלו, הגרסה לפיה חסכה כספים, אינה מתיישבת עם טענות האישה לפיה קבלה הלוואות אך לא הציגה אסמכתאות על כך, כי לא נתבקשה לעשות כן. ההלכה באשר אי צירוף ראייה רלוונטית ידועה ומוכרת וחזקה כי פועלת לרעת צד הנמנע מלצרפה (ראו למשל ע"א 55/89 קופל (נהיגה עצמית) בע"מ נ' טלקאר חברה בע"מ, פ"ד מד(4) 595, בעמ' 603-602).
87. בנוסף, לא ניתן כל הסבר מניח הדעת לכך שבנו של הנתבע, י.פ., חתום כערב על הלוואת המשכנתא (עמוד 289 לנספחי כתב ההגנה בתיק 9417-03-14).
88. אשר לתשלומי המשכנתא השוטפים בסך של 90% משווי הדירה, הרי שהאישה העידה כי אלו שולמו מחשבון בנק בו פעלו הצדדים במשותף.
11. **"תאשרי לי בבקשה שהלוואת המשכנתא ירדה מחשבון הבנק שלך בבנק הפועלים?**
12. **ת. המשכנתא יצא מחשבון הבנק שלי.**
13. **ש. נכון שלחשבון בנק הזה בבנק הפועלים עבר כל חודש 7,000 ₪ שחברת הביטוח שלמה**
14. **ל- ס. בגין אובדן עבודה?**
15. **ת. נכון.**
16. **ש. נכון שהתשלום של החזר המשכנתא הוא 2,808 ₪ כל חודש?**
17. **ת. נכון.**
18. **ש. נכון גם שלאותו חשבון בנק נכנסה המשכורת שלך?**
19. **ת. נכון.**
20. ...
21. **ש. מהחשבון הזה ניהלתם את משק הבית שלכם כל ההוצאות הוצאו מאותו חשבון?**
22. **ת. כן, מהחשבון שלי.**
23. **ש. ומהחשבון המשותף שדרכו ניהלתם את משק הבית שלכם, המשכורת שלו והמשכורת**
24. **שלך, שולמה במשך 20 שנה ויותר המשכנתא על אותה דירה- זה לא שקנית דירה לעצמך,**
25. **הדירה שולמה מהחשבון.**
26. **ת. ממשכנתא והלוואות שלקחתי על עצמי בלבד.**
27. **ש. אבל הם שולמו מכספים של שניכם?**
28. **ת. (לא עונה)"**
29. (ראו עמודים 47-48 לפרוטוקול, שורות 21-21).

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

89. המסקנה העולה מהאמור היא כי דין טענת האישה לפיה שלמה המקדמה מכספי חסכונו
או כספי הלוואות להידחות. למעלה מן הצורך, אוסיף כי אף אם הייתי מקבלת הטענה הרי
שעסקינן בדירת מגורים והוכח די הצורך כי זו שולמה מכספים משותפים של שני הצדדים,
כאשר שניהם יחד תרמו למאמץ המשפחתי. האישה התחמקה מלהתייחס לעובדה שגם
האיש הפקיד כספים לחשבון וסברה כי די בהיותה כרשומה כבעלת החשבון לקבוע כי
המדובר בחשבון השייך לה בלבד. המדובר ברישום שאין לו כל נפקות, מקום בו נהגו
הצדדים לפיו עסקינן בחשבון משותף.

90. משקבעתי כי עסקינן בזוג ידועים בציבור בתקופת רכישת הדירה (שנת 1997) הרי שההלכה
הרלוונטית בעניינם הינה הלכת השיתוף.

הלכה זו פותחה בפסיקה וממנה ניתן להסיק כי מנסיבות חייהם המשותפות של הצדדים
ובע"א 52/80 פרידמן נ' שחר, נקבע כי בסיסה של ההלכה הוא בהסכם משתמע בין הצדדים
ולא באקט הנישואין וניתן להחילה על בני זוג שאינם נשואים וחיים כידועים בציבור.

בהתייחס לחזקת השיתוף, נקבע בפסיקה שכאשר בני זוג מנהלים אורח חיים תקין
והתנהגותם מגלה מאמץ משותף, אזי הרכוש שבבעלותם משותף (ראו ע"א 1915/91 יעקובי
נ' יעקובי). בעניין הנדון אומנם טענה האישה כי הנתבע היה עבריין והיא חששה ממנו, אלא
שבפועל, מעולם לא עלתה כל טענה בעניין ואף בשנת 2006 נשאה לו ולראשונה עלו טענות
בדבר קרע בין הצדדים בשנת 2014, עת בקשה האשה להתגרש מהאיש בשנת 2006 ומשכך,
לא מצאתי בהן ממש ונראה כי עד מועד הנישואין הצדדים חיו חיים הרמונים. עם הצדדים
גם התגורר בנה של האישה מנישואים קודמים והתרשמתי כי היתה בינו לבין האיש מערכת
יחסים טובה.

91. עוד נקבע בפסיקה כי אצל ידועים בציבור יש לנהוג משנה זהירות ולבחון את טיב הקשר
והשלכתו על יחסי הממון, שכן העובדה שבני הזוג בחרו לנהל חיים מבלי למסד קשר זוגי
באקט נישואין, מעידה לעיתים על ארעיות הקשר או על רצונם של הצדדים בהפרדה
רכושית. לכן, נקבע כי הקמתה של חזקת השיתוף, שלא הובאו ראיות לסתירתה, יכולה
להעיד רק על שיתוף בנכסים המשמשים את בני הזוג בחייהם היומיומיים או כאלו שנרכשו
על ידיהם במשותף (ראו ע"א 4385/91 סאלס נ' כרמי).

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

בנסיבות העניין, המדובר בבני זוג ידועים בציבור, ששלמו את המשכנתא מחשבון משותף ואף אם האיש לא שילם את ה- 10% ראשוניים של עלות רכישת הדירה, כטענת האישה, די בכך שבמשך 20 שנה התנהלו הצדדים יחד מאותו חשבון בנק אליו הופקדו הכנסותיהם וכיסו את המשכנתא בכדי לקבוע כי היתה כוונת שיתוף בדירה בה התגוררו. למעלה מן הצורך אוסיף, כי שוכנעתי שהאיש הוא זה ששילם את הסכום הראשוני לרכישת הדירה.

92. אשר לטענות האישה לפיהן הרוויחה סכומים גבוהים ולכן שלמה בעצמה את המשכנתא ולאיש אין כל חלק בה, לא מצאתי בהן כל רלוונטיות, שכן הוכח די הצורך כי המשכנתא שולמה דרך חשבון הבנק אליו הופקדו כספי שני הצדדים וכי התכוונו ליצור ביניהם שיתוף בדירת המגורים וגם בחשבון הבנק. משכך, אין להידרש לטענות אלו. בנסיבות אלו, אני קובעת שבמועד עריכת ההסכם ביום 15/10/2001, הדירה היתה שייכת לשני הצדדים על אף שבחרו לרושמה על שם האישה בלבד. משכך, אדרש עתה לנפקותו של ההסכם ולהשלכות ההסכם שנערך על ידי הצדדים.

93. נפקות עריכת הסכם הממון בין הצדדים ביום 15/10/2001

הוראות ההסכם קבעו במפורש כי:

"נכסים ששויים לא יאוזן..."

4.א הדירה הידועה כגוש.. חלקה ... המצויה ברחוב... , באשדוד...

4.ב רכב מסוג קאיה מ.ר...., שכן נרכשה עובר לנישואיה לאיש..."

ההסכם נערך ונחתם אצל נוטריון ביום 15/10/2001

94. הוראות סעיף 13 לחוק החוזים, חלק כללי, התשל"ג- 1973 קובעות כי: "חווה שנכרת למראית עין בלבד- בטל".

לטענת האיש, הסכם הממון בין הצדדים נחתם מאחר והאישה החליטה לנצל את מצבו הרפואי והכלכלי לצרכיה והחליטה לרשום הדירה אותה רכשו על שמה בלבד ולאחר מכן, שכנעה אותו, אדם מבוגר וחולה, לחתום על הסכם הממון מתוך כוונה להרחיקה מנושיו ומדובר בהסכם "למראית עין" בלבד.

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

95. מנגד, טענה האישה, כאמור לעיל, כי מדובר בדירה אותה רכשה מכספיה שלה ולכן הדירה נרשמה על שמה בלבד.

בכתב הגנתה בתביעת האיש לביטול הסכם הממון, טענה כאמור לעיל, האישה כי מדובר בדירה אשר רכשה לבדה, טענה שלא מצאתי בה כל ממש.

96. הפסיקה קבעה מהו חוזה למראית עין:

"בחווה למראית עין מסכימים ביניהם הצדדים, כלפי חוץ, על הסדר משפטי מסוים, בעוד שכוונתם האמיתית שונה. נמצא כי מתקיימות בעניין זה שתי מערכות משפטיות. המערכת האחת, החיצונית והגלויה, הקובעת הסדר מסוים המוסכם על הצדדים והמערכת השנייה, הפנימית הנסתרת, המבטלת בהסכמה הסדר זה או משנה אותו... גישתו של המחוקק הינה כי ההסדר החיצוני, שהוא למראית עין בלבד, בטל הדין נותן תוקף לרצון האמיתי של הצדדים. (ראו ע"א 630/78 ביטון ואח' נ' מזרחי, פד"י לג (3) 576, 582).

בעניין הנדון, הסכמת הצדדים היתה ברורה לשניהם ומטרתה היתה לרשום את הזכויות בבית המגורים על שם האישה על מנת שנושיו של האיש לא יוכלו לממש הנכס. העובדה כי הסכם הממון נעשה בסמוך למועד הגשת הבקשה להליכי פשיטת תרגל, אך מחזקת עמדתי לפיה מטרתו היתה להרחיק את נושיו של האיש מדירת הצדדים אשר נרשמה על שם האישה. על אף האמור, אין בכך בכדי לקבוע כי בכל מצב, יש לבטל ההסכם

הפסיקה חלוקה באשר לביטולו של הסכם מסוג זה. לפי גישה אחת, יש לבחון הטענה לפיה המדובר בהסכם למראית עין לגופה, תוך הצבת רף גבוה על הטוען כאמור ולפי עמדה אחרת, שיקולים של תקנת הציבור, מדיניות משפטית ואף השתק שיפוטי, צריכים להביא לשלילת כל סעד מהטוען לחווה למראית עין, אף ללא קשר לקביעה עובדתית כי ההסכם הוא למראית עין.

ראו הגישות השונות למשל, בתמ"ש 13461/96 (תא) אלטשולר נ' אלטשולר וכן תמ"ש (נצ) 5052/00 א.נ. נ' א.ר.נ.

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

במקרה דנן, אומנם האישה טענה כי ההסכם נעשה מאחר ורצתה להגן על דירתה, שכן היא ובני משפחתה חששו מאישיותו ומעסקיו המפוקפקים של האיש ולכן לקח אותה לעו"ד בן שימול שערך עבורם את ההסכם, כן טענה כי כעולה חדשה לא הבינה את משמעות ההסכם. אלא שטענה זו אינה מתיישבת עם רצונה לערוך הסכם ממון, כיצד בקשה לערוך אותו אם לא ידעה משמעותו.

97. מנגד, טען האיש כי האישה היא זו שגרמה לו לרכוש את הדירה ולרשום אותה על שמה על מנת להבריחה מנושיו וכי הוא זה ששילם את תשלומי המשכנתא.

98. אומר כבר עתה, כי לא מצאתי מקום ליתן אמון בגרסת מי מהצדדים. לא ברור כיצד האישה כעולה חדשה שאינה מבינה דבר, בקשה לערוך הסכם ממון. כך גם אין לקבל עמדתה לפיה לא הבינה על מה חתמה אם היא זו שבקשה להגן על רכושה ולערוך הסכם ממון כגרסתה. מה גם שההלכות בעניין זה מוכרות וידועות ולא במהרה תתקבל טענה לפיה אדם לא ידע על מה חתם.

כמו כן, טענת האישה לפיה הליכי פשיטת הרגל החלו מספר שנים לאחר רכישת הדירה, אין לה על מה לסמוך.

הצדדים חיו יחדיו משנת 1994. בסמוך לכך חלה האיש ועסקיו החלו לקרוס. מעיון בבקשה שהוגשה לפשיטת רגל, הכוללת את תיקי ההוצאה לפועל שלו עולה כי מדובר בחובות בני מאות אלפי שקלים שנוצרו בעת רכישת הדירה ולא כטענת האישה. כך מצאתי כי קיים חוב לחברת פמה ליסינג משנת 1997 בסך של כ- 84,000 ש"ח משנת 1997; חוב של כ- 590,000 ש"ח משנת 1998 לבנק לאומי; חוב של כ- 85,000 ₪ למוסד לביטוח לאומי משנת 1997 ועוד חובות לגורמים נוספים.

בנסיבות אלו, הטענה לפיה הליכי פשיטת הרגל החלו מספר שנים מאוחר יותר, לקבלה. לא זו אף זו, האישה טענה כי חששה מאישיותו העבריינית ולכן רצתה להגן על רכושה ומעסקיו המפוקפקים, אלא שעמדה זו אינה מסבירה מדוע חששה ממנו כל כך ועל אף האמור, בחרה להינשא לו מייד לאחר שקיבל הפטר מחובותיו בבית משפט בשנת 2006.

עובדות אלו מביאות למסקנה אחת ברורה, שני הצדדים בחרו במודע לרשום את הדירה על שם האישה כצעד ראשון על מנת להרחיקה מחובותיו ומנושיו של האיש וכצעד שני, בחרו

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

לערוך ביניהם את הסכם הממון במטרה זו, שכן אחרת מדוע בחרו לערוך את הסכם הממון
דווקא בשנת 2001. מדוע לא דאגה האישה לערוך את הסכם הממון כבר בשנת 1997, מיד
עם רכישת הדירה, על מנת לשמור על רכושה?

כזכור, הבקשה למתן צו כינוס והכרזה על האיש כפושט רגל הוגשה ביום 26/3/2003, כשנה
וחצי לאחר רישום הדירה על שם האישה.

כמו כן, מדוע נרשם בהסכם כי "הצדדים מעוניינים להסדיר ביניהם עם נישואיהם את יחסי
הממון" כאשר בפועל התחתנו רק חמש שנים לאחר מכן? עוד נרשם בהסכם כי הדירה
נרכשה "עובר לנישואיה לאיש".

**מכל המקובץ, עולה כאמור מסקנה אחת, שני הצדדים פעלו במשותף על מנת להרחיק
הדירה מנושי האיש, דהיינו שניהם בקשו להביא למטרה משפטית מסויימת אליה הגיעו
בסופו של יום והיא הרחקת נושי האיש. אומנם המטרה הושגה בחלקה שכן האיש לא סבר
שיאבד חלקו בדירה אלא שאין לו להלין אלא על עצמו.**

בשים לב לגישות השונות ביחס להסכם למראית עין, עמדתי היא כי אף אם מדובר בהסכם
למראית עין, שכן התרשמתי שההסכם אכן שיקף את כוונתם הברורה של הצדדים, שהינה
להרחיק הדירה מנושיו. אין בכך בכדי להצדיק את הסעד לו עותר האיש ואנמק להלן.

97. לעמדתי, על בית משפט לדחות מכל וכל קבלת טענה של הסכם למראית עין ככזו המצדיקה
ביטולו של הסכם מהסוג דנן, אשר נערך בין הצדדים. שיקולי מדיניות משפטית מונעים
מהתובע לטעון לבטלות ההסכם, שכן התובע עשה שימוש בהסכם בהליך פשיטת הרגל,
הצהיר כי אין בבעלותו נכסים ואין לאפשר לו לטעון טענה הפוכה בהליך דנן, שכן מדובר
בשיקולי מניעות ושימוש לרעה בהליך משפטי.

98. לעניין זה העיד הנתבע כי :

"ש. אם היו לך זכויות בדירה כמו שאתה טוען היום ואם הדו"ח שהגשת הוא אמיתי, למה
באמת לא רשמת שיש לך זכויות בדירה?"

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

1 ת. שייקחו את הדירה? מה אתה רוצה שיבואו נושים? חבל שלא עשיתי את זה. אם זה
2 הולך אליה. היא עשתה את הקומבינה הכי טובה שיש.
3 ש. זאת אומרת, אתה עומד בפני בית משפט אומר שאתה במודע רימית את בית המשפט
4 המחוזי וגם את הנושים שלך באותה תקופה?
5 ת. מי זה הנושים שלי? אנשים פרטיים?
6 (עמוד 87 לפרוטוקול, שורות 1-7).

7
8 99. אם כן, האיש סבור כי אין כל מניעה שלא לומר האמת בהליך משפטי, להימנע מלשלם
9 חובותיו לביטוח לאומי ולבנקים ובסופו של יום, חובותיו רובצים לפתחי הציבור כולו, אשר
10 נאלץ לשלם באופן עדיף את חובותיו בעודו מסתיר דירה בבעלותו. שיקולי מדיניות אינם
11 מאפשרים הכשרת מהלך שכזה.

12
13 לעניין זה יפים דבריו של כבוד השופט שטרק עת קבע כי:

14
15 "במקרה דנן, נוכח הפסיקה הקיימת, אין בית משפט משתתף במעשה לא מוסרי באכיפת
16 הסכמים שנוגדים את תקנת הציבור. המקרה דנן, אם תתקבל טענת הבעל, מחייב את בית
17 המשפט להיות שותף לא פעם אחת אלא פעמיים, פעם אחת באישור ההסכם ופעם אחת
18 בביטולו. על כל בני זוג להבין שיש כללי כבוד למערכת השיפוטית" (תמ"ש (ת"א) 49121-
19 01, פורסם ביום 09-09-08).

20
21 ראו גם דברי כבוד השופט ג'יוסי בתמ"ש 5052/00 (פורסם ביום 19-08-08):

22
23 "תקנת הציבור ומדיניות משפטית מחייבות במקרה שלנו דחיית התביעה שכן אין לאפשר
24 לתובע להינות מפרי חטאו ויש לשלול זכות תביעתו ולמנוע ממנו לטעון לפיקטיביות הסכם
25 הגירושין גם מכח הכלל הקובע כי "מעילה בת עוולה לא תצמח תביעה"...הושטת סעד
26 לתובע שלפנינו יש בה משום עידוד עריכת הסכמים פיקטיביים ושימוש לרעה בהליכי
27 משפט על מנת להכשיל נושים. יתר על כן, קבלת התביעה הופכת את בית המשפט לשותף
28 מלא בהכשילם נושים, לשותף למעשה עוולה ולכלי שרת בידי מתדיינים דוגמת התובע".

29
30 אף עמדתי היא כי בית משפט לא ייתן ידו לפגיעה באינטרס הציבורי ולא יבטל הסכמים
31 הפוגעים באינטרס זה. אומנם, בסופו של יום, האישה נותרת עם הדירה כולה, על אף

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

שהיתה שותפה למהלך והוא נעשה בידיעתה, אלא שעל אף התוצאה אליה הגעתי, האינטרס הציבורי שלא לאפשר ביטולם של הסכמים הפוגעים בציבור כולו, גובר על זכייתה של האישה ולכן לא מצאתי לשנות התוצאה.

100. סוף דבר

אני קובעת שהגם שמדובר בהסכם שנערך בין הצדדים, אשר שיקף את עמדת הצדדים בעת עריכתו והוא נערך על מנת להכשיל נושי האיש וחרף העובדה שעסקינן בהסכם שנועד להבריא כספים מנושים הרי שלאור שיקולים של מניעות, תקנת הציבור והואיל ומעילה בת עוולה לא תצמח תביעה ונוכח אינטרס הציבור כולו שנפגע מאישורם וביטולם של הסכמים כאלו, דין תביעת האיש לביטול ההסכם להידחות ותביעת האישה לסילוק האיש מדירת הצדדים להתקבל וכך, הינני מורה.

101. תביעת האישה להשבת סך של 303,879 ₪

לטענת האישה, יש להורות על השבת הסכום האמור, שכן נגנב ממנה על ידי האיש עת השתלט על חשבון הבנק שלה בעודו מוגבל באמצעים. כך לעמדתה גנב סך של 75,423 ₪ אותם קיבלה מחברת הפניקס חברה לביטוח בע"מ וסך נוסף של 228,456 ₪ אותם קבלה ביום 15/03/2010 אותם קבלה כפיצוי בגין ניתוח לב שעברה.

לגרסתה, ניהל האיש עסק לניכיון שיקים דרך חשבון הבנק ובכך אף בוצעה הלבנת כספים. לשיטתה, למעט הפקדת משכורתה לחשבון, תשלום משכנתא, החזרי ההלוואה בין הרכב וקבלת הפיצוי מחברת הפניקס כל שאר הפעולות בחשבון נעשו תוך זיוף חתימתה ועל ידי הנתבע בלבד.

עוד הוסיפה כי לאחר קבלת הכספים העביר האיש לחשבונו הפרטי של האיש ולמעשה משך בפועל במספר עסקאות סך של 383,583 ₪ לחשבונו הפרטי.

בנוסף נטען כי בתוך חשבונה בוצעו פעולות מוזרות של הפקדות פרי ומשיכת כספים רבים ולמעשה הנתבע הפך במרמה את חשבונה לחשבון פלילי לצורך הלבנת הון במיליוני שקלים.

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

1 כן טענה כי האיש זייף חתימותיה על גבי השיקים שהופקדו ויצאו מחשבונה ובסך הכל
2 באמצעות פעולות של סבב במרמה והסחה בשווי מיליוני שקלים גנב מחשבונה את כספי
3 הפיצויים.

4
5 בהתייחס להלבנת כספים טענה כי דרך חשבונה הוברחו כספים במיליוני שקלים מחברת
6 אשר בבעלות בנו של האיש והנתבע הוא שביצע פעולות הלבנת כספים בסך של מיליוני
7 שקלים מחברת

8
9 לעניין זה אציין כי לא מצאתי מקום להידרש לטענה, שכן החברה אשר בבעלות הבן, אינה
10 צד להליך, לא הוצגו בפניי ראיות בנוגע להעברות הכספים שבוצעו מהחברה וכך גם לא
11 צורפה כל חוות דעת חשבונית הקשורה לחברה ואף לא ניתנה לה כל הזדמנות להתגונן, מה
12 גם שאיני מוצאת כל רלוונטיות לטענה להליך שבפניי. ככל שסבורה האישה כי בוצעו פעולות
13 שעניינן הלבנת כספי החברה, מוטב תעשה באם תפנה לגורמי האכיפה.

14
15 מנגד, טען האיש, כי מאז תחילת חייהם המשותפים מנהלים הצדדים את ענייניהם
16 הכספיים באמצעות חשבון הבנק של האישה בבנק ... סניף ... ב..., אליו הפקיד במשך 20 שנה
17 סך של 7,000 ₪ אותם קיבל במהלך השנים הללו כקצבה. עוד הוסיף כי זה היה חשבון הבנק
18 ממנו ניהלו הצדדים את משק הבית המשותף שלהם במשך 17 שנה. מהחשבון ממנו
19 נסיעותיהם הרבות לחו"ל, חופשות בישראל. כך גם שולם שיק למטרת רכישת רכב עבור
20 האישה על אף שאינה חתומה על גבי השיק.

21
22 האישה הסתירה כי ניהול חשבון הבנק נעשה בהסכמתה ובידיעתה המלאה ומחוות דעת
23 המומחה עולה כי הצדדים בצעו עסקאות ניכיון ממנו צברו רווח נאה של 624,576 ₪. בנוסף,
24 מעיון בחוות הדעת מתברר כי בוצעו משיכות מזומן בדלפק בסך של 1,76,340 ₪ ולא ניתן
25 לדעת מי מהצדדים ביצע את הפעולה. כך גם לנוכח העובדה שהאישה היא מורשית החתימה
26 היחידה בחשבון מובילה למסקנה שהיא היתה היחידה שמשכה כספים בדלפק. בנסיבות
27 אלו, דין הטענה לפיה גנב כספים מהחשבון, להידחות.

102. חוות הדעת בתיק

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

בתיק הוגשו שתי חוות דעת, האחת של גרפולוג והשנייה של רו"ח. הצדדים בחרו שלא לחקור המומחים ואף לא טענו כי אין להסתמך על חוות הדעת. משכך, חוות הדעת לא נסתרו.
המומחה, רו"ח זיו רייך מיום 14/6/2016 בחן את חשבון הבנק בו פעלו הצדדים מיום 16/03/2006, כפי שציין בחוות דעתו.

מחוות דעתו, עולים הממצאים הבאים-

הכנסות האישה במהלך התקופה הרלוונטית היו כדלקמן-

1. חברת להפעלת תו 877,059.8 ₪.
2. משכורת 118,437 ₪.
3. הפניקס חברה לביטוח 319,782.32 ₪.

הכנסות האיש במהלך התקופה הרלוונטית היו כדלקמן :

1. כלל חברה לביטוח 456,923 ₪.
2. הופקדו שיקים בסך של 2,120,654 ₪ (רובם לצורך ביצוע ניכיון).
3. הופקדו שיקים ממשמורת בסך של 93,168 ₪ (רובם שימשו לצורך ביצוע ניכיון).
4. לחשבון הועברו בתקופה הרלוונטית סך של 268,366 ₪.
5. לחשבון הועברו זיכויים מבנקים שונים בסך של 78,300 ₪.

עיקרי ממצאי המומחה

מהחשבון יצאו בתקופה הרלוונטית תשלומים בכרטיסי אשראי בסך של 1,132,763 ₪.
כן יצאו מהחשבון שיקים בסך של 1,589,246 ₪, תשלומי משכנתא בסך של 263,898 ₪ ובוצעו משיכות מהדלפק בסך של 1,076,340 ₪ וסך של 2213, 498 ₪ עבור חברת כלל.

כמו כן, מחוות דעת הגרפולוג מתברר כי חתימה על גבי שיק שבמחלוקת, קרוב לוודאי שנחתמה על ידי האיש וכך גם ככל הנראה רוב החתימות על גבי השיקים כפי שהעידו הצדדים.

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

103. כפי שציינתי לעיל, המדובר בתקופה שבחלקה הצדדים היו ידועים בציבור ואילו לאחר מכן, ערכו הסכם ממון ולבסוף גם התחתנו בשנת 2006. בנוסף, הסכם הממון שנערך בין הצדדים, גם אם עסקינן בהסכם למראית עין וגם אם לאו, מתייחס אך לסוגיות הרכב ודירת המגורים ובכל עניין אחר הוסכם בין הצדדים, כי יחולו הוראות חוק יחסי ממון, תשל"ג-1973 (להלן: "החוק") כאמור בסעיף 2 להסכם יחסי הממון שערכו.
- משכך ובהתאם להוראות סעיף 5 לחוק במועד איזון המשאבים זכאי כל אחד למחצית משוויים של הנכסים למעט נכסים שנקבע ששוויים לא יאוזן כאמור בהוראות סעיף 5 (א). כך או כך, קיומו של הסכם הממון אינו מעלה ואינו מוריד, שכן במועד קבלת הכספים מחברת הפניקס היו בני הזוג נשואים אחד לשני. הצדדים התחתנו בשנת 2006 ואילו הכספים שנטען כי נגנבו, התקבלו בשנת 2010.
- בנסיבות אלו, הנטל להוכיח כי הכספים שהיו בחשבון שייכים רק לה. אומנם בהתאם להוראות סעיף 5 (א)(3) לחוק לא יאוזנו במסגרת האיזון "גימלה המשתלמת לאחד מבני הזוג על ידי המוסד לביטוח לאומי, או גימלה או פיצוי שנפסקו או המגיעים על פי חיקוק לאחד מבני הזוג בשל נזק גוף, או מוות", אלא שבמקרה דנן, הוכנסו הכספים לחשבון המשותף ונבלעו בו.
- במקרה דנן, בחרו שני הצדדים להכניס את כספי קצבאות לחשבון שלמעט רישומו על שם האישה, היה שייך לשני הצדדים. כך נכנסו לחשבון כספי הקצבה אותה קיבל האיש בכל חודש מחברת כלל וכך נכנס לחשבון הפיצוי שהתקבל מחברת הפניקס.
- כעולה מחוות דעת המומחה, נעשה שימוש משותף על ידי שני הצדדים בחשבון הבנק, שני הצדדים הכניסו כספים לחשבון. מהחשבון נמשכו כספים במזומן בדלפק ובכספומט סכומים של למעלה ממיליון ₪ ולא עלה בידי האישה להוכיח כי סכומים אלו נמשכו על ידי האיש דווקא.
- יתרה מזאת, חרף טענותיה של האישה על גניבת כספים מהחשבון, התרשמתי כי ידעה גם ידעה על הפעילות שבוצעה בחשבונה ואף נהנתה ממנה. מחשבון זה נרכשו לה תכשיטים יקרים. מכספי החשבון ממנו הצדדים נסיעות רבות לחופשות בארץ ובחול"ל ואת כלל

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

1 צרכיהם, האיש קנה לה רכב וחפצי יוקרה נוספים (ראו למשל, עמוד 55 לפרוטוקול, שורות
2 1-8).

3 כך גם ידעה על הפעילות החריגה בחשבונה הכוללת עסק של ניכוי שיקים.

4
5 לעניין זה לא ברור לי כיצד הבנק לא היה ער לפעילות חריגה זו ולא הפעיל כל בקרה על כך.

6 סגן מנהל הבנק העיד על כך כי :

7 "ש. בעלה של התובעת אמר שהוא ביצע לאנשים ניכיונות שיקים והיה מקבל מעובדים
8 בחברת ... שיקים, מפקיד אותם בחשבון של א. , גובה עמלה ומחזיר לאותם אנשים את
9 הכספים פחות העמלה ?

10 ת. הבנק לא ביצע ניכיון שיקים ללקוחה. יכול להיות שמה שבוצע, קיבלתי שיק ממישהו,
11 הפקדתי בחשבון, נתתי לו את המזומן ולקחתי את העמלה היחסית. הבנק לא ביצע ניכיון
12 שיקים. אמרת שבוצעו ניכיון שיקים. ניכיון שיקים מי שרשאי לעשות את זה זה הבנק או
13 מי שמורשה לכך על פי רישיון"

14 (עמוד 27, שורות 14-20).

15
16 בעניין הנדון ציין נציג הבנק כי הבנק לא זיהה פעילות חריגה בחשבון וככל שהיה מזהה
17 פעילות כאמור, היה פונה ללקוחה לקבל הסברים או לחילופין סוגר החשבון. כך או כך,
18 הבנק אינו צד להליך, על אף שלא ברור כיצד לא זיהה פעילות חריגה כל כך בחשבון שנחזה
19 כחשבון פרטי.

20
21 104. אשר לידיעת האישה, אודות הפעילות החריגה המתבצעת בחשבונה, לא שוכנעתי כי לא
22 ידעה עליה דבר, האישה ידעה גם ידעה ואף הסכימה לכך, אף אם בשתיקה ובהיעדר כל
23 פעולה אקטיבית.

24
25 בעניין זה העידה האישה כי :

26 "אחרי שהוא נכנס לבעיות בעסק שלו הוא התחיל לעשות כל מיני דברים, לקנות ולמכור,
27 לא נכנסתי לזה כי יצאתי לעבודה שלי, ראיתי שזה לא החיים שלי ולא מה שאני רוצה.
28 הוא ביקש ממני שיקים, גם נתתי לו פנקסים וגם נתתי לו ויזה. אחר כך הוא נכנס לחשבון
29 שלי דרך האינטרנט, גיליתי את כל זה אחר כך. הוא היה עושה הלוואות, כל מיני דברים
30 כאלה. ביקשתי ממנו, בתקופה האחרונה, לא לגעת בכסף שלי ולהפסיק את הדברים
31 האלה והוא היה דוחה זאת ואומר עוד חודש ועוד חודשים.."

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

(עמודים 58-59, שורות 3-31).

הנה כי כן, מתברר שהאישה אפשרה לאיש לפעול מחשבונה, תוך שנהנתה מרווחים שנכנסו לחשבון. בהמשך עדותה העידה כי:

"מ- 2009 איבדתי את השליטה. אם הוא בא ואומר לי תביא שיק אני נותנת. סגרתי עיניים והתעסקתי בעבודה שלי. לא רציתי להתעסק בזה...לא הסתכלתי בחשבון כי לא הבנתי מה קורה פה.

(עמוד 60-61, שורות 2-30).

חרף טענות האישה, לא התרשמתי כי כך הם פני הדברים, האישה הודתה כי ידעה גם ידעה על השיקים שנמסרו לאיש. משכך, אין כל נפקות לחתימתה או אי חתימתה על גבי השיקים. טענתה כי עצמה עיניה אין לה על מה לסמוך ואין לה כל רלוונטיות. לא הוכח כי האישה בצעה ולו מעשה אקטיבי אחד על מנת להפסיק את פעולות האיש בחשבונה. האישה נהנתה מפירות ההכנסות שהתקבלו לחשבון. האישה לא הצליחה בכל דרך להרים הנטל כי לא היא משכה כספים במעל מיליון ₪ במזומן מהדלפק או באמצעות כרטיס אשראי מחשבון הבנק. האישה הודתה כי נסעו פעמים רבות לחו"ל, הוכח כי האיש רכש לה רכב מכספי החשבון ואף הודתה כי נהג להפתיע אותה רבות.

די בכך בכדי לקבוע כי המדובר בחשבון משותף של שני הצדדים ואין כל רלוונטיות לעובדה שהיה רשום על שם האישה דווקא. ברור כי האיש עשה בו שימוש רב, התייחס אליו כאילו היה חשבונו אלא שהכל נעשה בידיעתה של האישה. האישה טענה שבשנת 2009 אבדה שליטה אבל בפועל לא עשתה דבר. לא פנתה לבנק, למשטרה, לבית משפט או בכל דרך אחרת ואין לה להלין אלא על עצמה.

אכן, הכספים שהתקבלו מחברת הפניקס בשנת 2010 נמשכו כטענתה, אלא שהמדובר בחשבון משותף, כל הפעולות בו נעשו בידיעת שני הצדדים וכספיה של האישה התערבבו עם יתר הכספים שהיו בחשבון. כך גם איני מוצאת כל נפקות לטענות האישה לפיהן הכניסה כספים רבים יותר, מאחר ועבדה או לעובדה שהכספים הללו הוצאו על ידי האיש, שכן לא עלה בידי האישה להוכיח גניבה, שכן הוכח כי הצדדים פעלו בחשבון במשותף ומתוך ניהול משק משותף.

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

1
2 כמו כן, בית משפט לא יערוך התחשבנות כלכלית בין הצדדים לתקופת החיים המשותפים,
3 דהיינו בתקופה שלפני מועד הקרע. נטל ההוכחה כי הכספים הללו נגנבו ולא שמשו את התא
4 המשפחתי מוטל על האישה וחרף העובדה שהכספים הוצאו מהחשבון, לא התרשמתי כי
5 נגנבו.

6
7
8 המדובר בעבירה פלילית והנטל הנדרש להוכחתה הוא ברף ראייתי גבוה. האישה ידעה על
9 הוצאת וכניסת שיקים מחשבונה, נהנתה וחיה מכספים שנכנסו לחשבון, לא עשתה דבר
10 מייד עם מועד הגניבה הנטענת, עצמה עיניה כשבוצעה פעולה חריגה בחשבון, התעלמה
11 ממנה והמשיך להתנהל בחשבון כרגיל חרף הפעילות החריגה ורק לאחר ארבע שנים הגישה
12 תביעתה זו, בשיהוי גדול אשר יש בו בכדי להעיד על כך שמשיכות הכספים נעשו בידיעתה
13 ובהסכמתה.

14
15 אכן, כעולה מחוות דעת הגרפולוג, לא התרשמתי כי האישה היא זו שחתמה על השיקים
16 שהוצאו מהחשבון, אלא שאין בכך בכדי לקבוע כי הפעולות הללו נעשו שלא בידיעתה
17 והאישה לא הצליחה להרים הנטל לפיו הפעולות בחשבונה נעשו שלא בידיעתה, גם אם
18 התרשמתי כי לא בוצעו ביוזמתה.

19
20 105. משנהנתה האישה מפירות הכספים הללו ולאור שתיקתה במהלך השנים על המתרחש
21 בחשבונה, אין לקבל כעת טענותיה כי נגנבו כספים מהחשבון.

22
23 בנסיבות אלו, אני קובעת כי דין טענת האישה לפיה נגנבו כספים מחשבונה להידחות ואין
24 לה להלין אלא על עצמה, שעצמה עיניה לראות המתרחש בחשבון והעדיפה להינות
25 מפירותיו בלבד, על אף שידעה כי מדובר בפעולות בעייתיות.

26
27
28 סוף דבר 106.

29
30 אני קובעת כי דין תביעת האישה בתמ"ש 21069-02-14 להשבת כספי הפיצויים, להידחות.

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

דין תביעת האיש בתמ"ש 9417-03-14 לביטול הסכם הגירושין להידחות ותביעת האישה לסילוק האיש מהדירה להתקבל.

בשים לב שהאישה ויתרה על תביעתה בתמ"ש 28247-02-14 איני נדרשת לה.

נוכח התוצאה אליה הגעתי ומאחר שהאינטרס הציבורי שלא לאשר הסכמים הנוגדים את תקנת הציבור והפוגעים בציבור כולו והנימוקים שפרטתי לעיל מחד, ובשים לב לכך שקבעתי כי גם האישה היתה שותפה למהלך, מאידך, לא מצאתי לנכון לחייב מי מהצדדים בהוצאות ההליך וכל אחד יישא בתוצאותיו.

עם זאת וכפי שכבר הוסבר לצדדים במהלך ההליך, כי בית משפט אינו יכול להתעלם מפעולות שעלולות לעורר חשש לפלילים ובשים לב שהוכח די הצורך כי האיש ניהל מחשבונו של הצדדים עסק לניכיון שיקים ללא רישיון וללא דיווח לרשויות כנדרש, מצאתי לנכון להעביר העתק פסק הדין לרשות המיסים וכן לב"כ היועמ"ש, אשר ינהגו ככל תבונתם ובהתאם לסמכויותיהם על פי כל דין.

המזכירות תעביר העתק פסק הדין לרשויות הרלוונטיות וכן תסגור ארבעת התיקים שבכותרת.

כן תסרוק המזכירות את פסק הדין לתיקים הקשורים ותמציא העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, א' סיוון תשע"ט, 04 יוני 2019, בהעדר הצדדים.

עפרה גיא, שופטת

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תמ"ש 28247-02-14

תמ"ש 21069-05-14

תמ"ש 9417-03-14

תמ"ש 28200-02-14

1

2

3

4

5